

artiestenhanden" — waarover nog onlangs een interviewer geraaskald had. Dat meisje, dat rustig optredende meisje — 't sprak vanzelf, ze had onmiddellijk aan hem gezien dat hij voor niet veel te gebruiken was; hem vriendelijk weggepoeierd had ze, als iemand die maar in den weg liep. En hij, en hij!? Maar hij was immers nog blij toe geweest, verrast en opgelucht, dat het lastig en tijdroovend akkevietje, een medemensch het leven te redden, hem zoo spoedig en vlot, zoo zonder eenig voorbehoud was uit handen genomen. Pauline Hermans, student in de medicijnen — een meisje uit de naamlooze menigte, het obscure „publiek" der artiesten — en wat een bezielde, beheerscht, tegelijk zoo door-en-door beschaafd en bescheiden optreden! Pauline Hermans, die van haar stralende schoonheid geen notie of besef scheen te hebben — geen zweem van pretensie of coquetterie lag in haar blik of houding, haar natuurlijke bewegingen — die zonder eenig gepraat, volkomen aarzelloos en zelf-vergeten, zich toewijdde aan een toevallig op haar drempel neergevallen oud medemensch. Student in de geneeskunde — en dan zóó te zijn! Het was prachtig. Het had hem diep beschaamd. Hem — die toch zeker morgen weer beweren zou, dat zonder de kunst, de „sacro-sainte" litteratuur vooral, het leven een onmogelijkheid zou wezen. Artistieke schoonheid het eerste noodige. Redeneerend daarbij waarschijnlijk weer veel en druk over 't algemeen-menschelijke, over intuïtie en aanvoelen, over schouwen en beleven! God, al die groote woorden toch altijd, dat verschrikkelijke geredeneer! Veel te veel, véél te véél gepraat, bepraat, bepoeteld en uitgeplozen, veel te veel geschreven ook werd er, mooie gedachten geschreven, in proza of op rijm. Dóen moest je, doen en nog eens doen, helpen waar je kon, je handen uitsteken — en je mond houden. Alle boeken, die geen daden waren — weg er mee! Alle zwaar redeneerende aesthetici — hoont ze dood!

En intusschen lag het daar, dat glanzend blonde meisjeshoofd, op en ónder die vuile lappen, luisterend, luisterend, of daar nog leven klopte, nog kans was op redding....

Plotseling wist hij het ook weer zeker — hoe snel versprongen toch zijn gedachten! — ondanks al wat zijn redelijkheid, zijn begrippen, zijn neigingen er tegen inbrachten: revolutionnair was hij, en zou hij blijven. Ook als de tegenwoordige revolutionnaires de baas waren, op hun beurt aan 't tyranniseeren gingen. Altijd weer met de onderliggenden, met het eeuwige verzet zou hij zich verbonden voelen.

Een kunstenaar, een paria immers, ook hij — ook hij!

II

„Vadertje, vadertje, wat ben je laat!"

Nog voor hij haarzelve kon zien klonk Liesje's jonge stemgeluid hem